

Organitza:

Col.laboren:

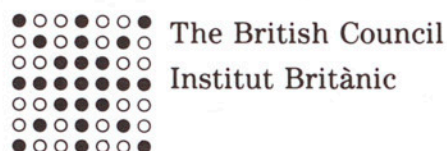
PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

Germans Radresa
SA

tve

CATALUNYA MÚSICA

PATRONAT DE TURISME

Bösendorfer

COSTA BRAVA GIRONA

Patrocinen:

Sociedad General
de Autores
de España

«centro
para la difusión
de la música
contemporánea»

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ
OFICINA MUNICIPAL DE TURISME

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Obra original de Josep Guinovart

D.L. 011.207-1991

TORROELLA DE MONTGRÍ, 29 juny - 7 setembre 1991

La *Simfonieta*, op. 1 de Britten, escrita el 1932, quan el músic tenia tan sols dinou anys, s'inscriu dins els esforços d'alguns joves compositors britànics per desfer-se de la forta tradició d'un post-romanticisme nacionalista emfàtic i solemne que, prolongant-se durant quasi bé tota la primera meitat del XX, donava l'esquena o, com a mínim, acceptava amb certa recança i sempre amb moltes precaucions les innovacions lingüístiques més importants provinents del continent, especialment les plantejades per l'obra d'Stravinsky, Schönberg o Bartók. Ja fos a causa de l'agosarat autodidactisme de l'adolescent o per raó de l'estret contacte amb el seu primer mestre de composició Frank Bridge, qui tot just en aquells moments estava deixant enrere l'elegant però insuls estil de la seva primera època per interessar-se per l'obra de Bartók o el serialisme de la Segona escola de Viena, el cas és que la *Simfonieta* escapa cap a nous horitzons i, en concret, vol situar-se —tant per la sintaxi com per la seva disposició d'orquestra de cambra— en la línia inaugurada per la *Primera simfonia de cambra* de Schönberg, amb una sonoritat, això sí, molt menys opaca, caracteritzada per la persistent utilització en el motiu d'una sèptima major que, tot conduint la música a través d'intensos conflictes tonals, crea, no obstant, una tensió injustificada en el context d'un vocabulari melòdic genuïnament modal. Del conjunt de moviments de l'obra destacariem el primer bitemàtic i sonatístic, en què el moment de climax es veu postergat fins més enllà de la reexposició simultània dels dos temes en una última reparició temàtica situada a continuació d'una brillant tarantella final.

Si l'obra de Britten és concisa, ho és molt més encara el *Concerto per clavicembalo (o piano-forte)*, flauta, oboè, clarinet, violino e violoncel de Manuel de Falla, on expressament s'indica que: "Los instrumentos de arco son siempre solistas. En ningún caso debe ser aumentado su número". Escrit el 1925, va ser estrenat a Barcelona el 5 de novembre de 1926 amb Wanda Landowska al clavicèmbal i un grup de cambra dirigits pel propi Falla. Més endavant la Landowska donà a conèixer arreu aquest ascètic concert, si bé a la llarga sembla que el va anar oblidant a favor d'una obra més fàcil i també més dolçament seductora com era el *Concert champêtre* de Poulenc, igualment dedicat a ella. Ben lluny de l'espanyolisme impresionista i idealitzadament perfumat de *Noche en los jardines de España*, hi ha aquí una voluntat d'abstracció quasi atemporal on l'anacronisme instrumental del clave té una funció més aviat depuradora que no pas reminiscent d'èpoques llunyanes. Després d'un primer moviment "Allegro", basat en un tema únic d'extracció popular presentat, en aquest cas, pel piano i desenvolupat pels altres instruments en fortes oposicions i diversificacions de la textura, ve un també monotemàtic "Lento jubiloso y enérgico", potser la part de l'obra més fascinant per les vastes *cadenze*, els formidables unísons i, sobretot, els arpegis sobre un baix que és l'evocació onírica i fantàstica d'una processó de Corpus segons llegim a la partitura: en revenja, el concert es tanca amb la fèrtil lleugeresa scarlattiana d'un darrer moviment "Vivace" configurat a través d'un enfilall de danses cortesanes, pròpies del segle XVIII, en les quals els instruments actuen amb absoluta llibertat.

Kammermusik, op. 24 / núm. 1, de Hindemith, va ser composta el 1921 i estrenada a Donaueschingen l'any següent sota la direcció de Hermann Scherchen. Consta de quatre moviments dels quals el més sorprenent és sens dubte l'últim "Finale 1921" inspirat en un fox-trot i que s'adiu perfectament amb aquell esperit de música funcional i intrascendent, de música de carrer tan representativa del Grup dels Sis que liderava Jean Cocteau a París. Aquesta sessió protagonitzada per l'Orquestra del Teatre Lliure inclou també l'estrena de dues obres encarregades pel Centro para la difusión de la Música contemporánea: *Imatges d'Alicia* de Jesús Rodríguez-Picó i *Simfonia de cambra* de Rincón. La primera ha estat enllestida el desembre de 1990 per a un grup de tretze instruments. Segons ens comenta l'autor, *Imatges d'Alicia* vol ser la traducció musical d'algunes escenes del famós conte de Lewis Carroll, en concret de tres d'elles, les quals articulen la partitura en tres parts: 1. l'animada corredissa de la nena a l'encaix de l'esmunyedís conill blanc; 2. un moviment lent suggerit per l'enigmàtic somriure del gat de Cheshire i 3. el viu partit de croquet organitzat per la reina de cors. En tots ells Rodríguez-Picó utilitza de forma asistemàtica material tant tonal com atonal de cara a definir espais contrastants i supedita qualsevol consideració estilística al fet fonamental per al compositor de la consecució d'una comunicabilitat immediata.

CÈSAR CALMELL

L'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure es va fundar l'any 1985 al si del Teatre Lliure que dirigeix Fabià Puigserver i Lluís Pasqual. Des d'aleshores, el director titular és Josep Pons. Concebuda com a orquestra estable assaigs regulars, sala de concerts pròpia, etc. es consagra exclusivament a la música del segle XX, des del postromanticisme fins als nostres dies, i la seva programació es fonamenta en temes monogràfics d'autors, escoles, èpoques o tendències. L'orquestra presenta una temporada estable anual, d'octubre a juny, amb cinc programes diferents i ofereix quatre concerts per cada programa.

El nucli bàsic està format per quintet de vent, quintet de corda, trompeta, trombó, piano i percussió que pot ampliar-se o reduir-se segons les exigències de cada programa.

L'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure ha obtingut el Premi Nacional de Música que en la seva primera edició ha atorgat la Generalitat de Catalunya, per la seva tasca en la interpretació rigorosa de la música del nostre segle.

L'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure realitza constantment estrenes absolutes de música del segle XX i primeres audicions a Espanya, tot i que presta una especial atenció al repertori clàssic d'aquest segle. Destaquen, en aquest sentit, les darreres produccions d'obres de Manuel de Falla, especialment la versió escènica de *El Retablo de Maese Pedro* i la reestrena a Espanya de la primera versió (1915) d'*El amor brujo*.

Eduardo Rincón García va néixer a Santander (Cantàbria) el 1924. Compositor de formació totalment autodidacta, ha escrit nombroses obres que inclouen els més diversos gèneres. Destaquen entre elles les seves dues simfonies i el poema simfònic *Tríptic de tríptics*, inspirat en les famoses pintures de Hieronymus Bosch *Allegoria del carro de fenc*, *El jardí de les delícies* i *La temptació de Sant Antoni*, així com les *Variaciones seriales* sobre un sonet de Dante, obra que estrenarà pròximament l'Orquestra Simfònica de Tenerife. En la seva música per a conjunt de cambra destaquen els seus set quartets per a instruments de corda, algunes de les seves sonates per a piano o clavicèmbal i un sextet per a instruments de vent; entre les seves obres corals són importants el *Requiem fieramente humano*, per a orquestra, solistes i cors, basat en poemes de Blas

ORQUESTRA DE CAMBRA DEL TEATRE LLIURE
JOSEP PONS, director
LLUÍS VIDAL, piano

PROGRAMA

I

Simfonieta

(flauta, oboè, clarinet, fagot, trompa, dos violins, viola, violoncel, contrabaix)
Poco presto e agitato
Variacions
Tarantella

B. Britten
(1913-1976)

* Imatges de l'Alicia

(flauta, oboè, clarinet, trompa, trombó, percussió, piano, dos violins, viola, violoncel, contrabaix)

J. Rodríguez-Picó
(n. 1953)

Concert per a clave i cinc instruments (versió piano)

(flauta, oboè, clarinet, violí, violoncel)
Allegro
Lento (giubiloso et energico)
Vivace (flessibile, scherzando)

M. de Falla
(1876-1946)

II

* II Simfonia de cámara

(flauta, oboè, clarinet, fagot, trompa, trombó, percussió, dos violins, viola, violoncel, contrabaix)
Andante
Adagio con variaciones
Molto andante

E. Rincón
(n. 1924)

Kammermusik núm. 1, per a dotze instruments solistes P. Hindemith

(flauta, clarinet, fagot, trompeta, acordió, piano, percussió, dos violins, viola, violoncel, contrabaix)
Sehr schnell und wild
Mäbig schelle halbe
Quartett
Finale

(1895-1963)

* Estrena (obres encarregades pel Centro para la Difusión de la Música contemporánea)

d'Otero i l'*Epitafie*, sobre el poema del mateix nom de François Villon. També s'han de destacar les seves dues òperes: *Macbeth*, amb llibret del propi autor, basat en l'obra de Shakespeare, i *Electra*, de Sòfocles. Ha escrit també obres per a diversos instruments solistes i conjunts de cambra; un quartet per a guitarra i cordes, dos concerts per a guitarra i orquestra, un per a piano i orquestra i un per a violoncel. Ha estrenat obres a Ràdio Nacional d'Espanya, Ràdio 2: el *Cinquè quartet de corda*, la *Cinquena sonata per a piano* i els *Petits preludis per a piano* i en diferents concerts el *Scherzo per a piano* i la *Música per a Robert Schumann*, obra d'encàrrec de la pianista Cristina Bruno. També ha escrit nombroses cançons amb acompanyament de piano o de petits conjunts instrumentals.

Jesús Rodríguez-Picó, nascut a Barcelona l'any 1953 realitzà els estudis musicals al Conservatori Superior de Música de Barcelona. Instrumentista i compositor, amplià els estudis de clarinet a França amb el professor Michel Lethiec. Com a clarinetista ha col·laborat amb diferents grups de música contemporània com Solars Vortices, Grup Instrumental Català i Multimúsica, dels quals ha extret nombroses i valuoses experiències, especialment útils per a la seva activitat de compositor. La seva obra ha estat interpretada a diversos països i enregistrada copiosament per a la ràdio i la televisió, per conjunts com Diabolus in Musica, Solars Vortices, Grupo Koan, Orquestra Ciutat de Barcelona... per solistes especialitzats com el pianista Jean Pierre Dupuy i per directors de prestigi com Antoni Ros-Marbà, Ronald Zollman o Paul Decker. Li ha estat atorgat el primer premi del Concurs de Composició de Joventuts Musicals de Barcelona. Forma part, des de l'any 1977, de l'Associació Catalana de Compositors i ha estat professor al Conservatori Professional de Música de Badalona. L'any 1987 va elaborar el projecte de l'emissora de música Catalunya Música i va ser-ne el cap de programes fins el desembre de 1990. A partir d'aquest moment es va incorporar al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya com a delegat de música. En l'actualitat està treballant en una obra per a gran orquestra, que li ha encarregat l'Orquestra Nacional de Espanya.